

Hendrik de Vries

ZIE MIJ NIET AAN

(Afscheidslied van een roover aan zijn meisje, gedicht toen hij werd weggevoerd om te worden gefusileerd in La Alhóndiga de Granaditas. - uit *Gedichten naar Mexicaanse Volksliederen*)

Zie mij niet aan, doe mij geen vragen,
Toon mij voor troost geen medelij:
't Ongeluk, dat mij altijd heeft geslagen,
Gaat met het eind van 't leven voorbij.

Steeds bleef ik eenzaam; nooit kende ik mijn vader,
Ik had een moeder die vroeg mij ontviel;
Ik had een vriend, hij werd mijn verrader;
Liefde vermoordde de rust van mijn ziel.

Wat zal nog hopen, wat zal nog vreezen,
Hier of hierna, wie 't geloof heeft verloren?
Enkel het graf kan zijn jammer genezen,
Enkel het graf kan zijn snikken smoren.

Anthonie Donker

QUAND MÊME

Het blijft gelijk; overal is hetzelfde.
Of men in prauwen aan de goudkust vaart
Of door de nevels van het westen staart,
Bij regen, zon, windstilte en storm - hetzelfde

Over de grijze onafzienbre zeeën
En langs de steilste, onbereikbre rotsen,
Achter de heuvels en voorbij de trotsche
Bergtoppen, in 't oerwoud, aan open reeën;